

NehemiaInfo

VENEZUELA Zázrak v ruinách

NEPÁL SOS Nepál

IRÁK Kapka vody

THAJSKO Čas jít dál

Přinášíme změnu
do lidských životů

Obsah

- 3 Venezuela
Zázrak v ruinách
- 4 Misie
Připoj se
- 5 Nepál
SOS Nepál
- 6 Irák
Pár kapek vody
- 8 Etiopie
Od divočiny k zelené naději
- 9 Misie
Misijní příležitosti
- 10 Etiopie
Ze sirotčince k tisícům proměněných životů
- 11 Etiopie
Změnilo nám to život
- 12 Thajsko
Čas jít dál
- 13 Chorvatsko
Když dáváme přednost lidem před prací
- 14 Indie
Špína, smrad a velké pohostinství
- 15 Irák
Moje další misijní zkušenost
- 16 Ukrajina
Dětský tábor

Rozšiřování stanových kolíků

Jsme vděční, že se tým Nehemia postupně rozšiřuje. Na začátku, pod vedením Správní rady, spravovali celý chod Nehemie převážně dva lidé v kanceláři, nyní jsme se rozrostli na krásných 8 lidí.

Jsme tým rozmístěný po celé republice, a přesto jsme schopni se díky internetu scházet dvakrát týdně a posouvat a řešit věci společně.

Náš tým je rozmanitý, věnujeme se humanitárním projektům i vysíláme nové pracovníky, budujeme se a prohlubujeme své znalosti v oblasti péče o misionáře, vysíláme krátkodobé týmy, rozšiřujeme modlitební základnu, mobilizujeme nejen mladou generaci a snažíme se informovat veřejnost o všech našich aktivitách.

Vážíme si vaší podpory, modlitební i finanční. Děkujeme za každou korunu, kterou jste přispěli ať už do rozvoje Nehemie, nebo do šíření Dobré zprávy prostřednictvím humanitárních či misijních příležitostí.

Věříme, že pomáhat má smysl. Že požehnanější je dávat než brát. Že jsme požehnání, abychom se stali požehnaním.

Věříme, že teď je čas vstát, růst, budovat, vysílat nové pracovníky a jít s evangeliem vpřed. Děkujeme, že v tom stojíte s námi!

Váš tým Nehemia

Venezuela Zázrak v ruinách

Miroslava Cásková

Ničivé zemětřesení ve Venezuele zanechalo tisíce lidí bez střechy nad hlavou, pitné vody a základních životních potřeb. V místech, kde zavládl zmatek a beznaděj, se však díky vaší štědrosti rozhořelo světlo vědomí, že na to zasažené rodiny nejsou samy.

Zázrak v ruinách. Příběh matky, která neztratila naději. Dny plné strachu, pláče a marného hledání v nemocnicích i provizorních přístřešcích. Když se ve Venezuele zřítíl svět, měla Luz Mari jediný cíl – najít svého tříletého chlapce. Pak přišel zázrak: jejího syna vytáhli ze sutin živého a zdravého.

Ačkoliv ho mohla konečně sevřít v náručí, vyhráno ještě neměla. Přísná bezpečnostní pravidla vyžadují ověření totožnosti, a tak Luz Mari zatím dělí od návratu k synovi úřední rozhodnutí. „Moje miminko potřebuje náruč své mámy. Stále čekám,“ říká se slzami v očích v provizorním stanovém městečku. Domov, kam by se mohli vrátit, navíc zničila katastrofa.

„Opravdu vám ze srdce děkujeme. Víme, že to děláte s veškerou láskou na světě,“ vzkazuje s vděčností Luz Mari. Díky pomoci dobrých lidí má vizi, že se brzy spolu se synem dočká nového začátku.

Vaše pomoc při těžkých
chvích ve Venezuele.

Organizace Convoy of Hope okamžitě mobilizovala své terénní týmy a místní dobrovolníky přímo v zasažených oblastech. Jejich služba nestojí jen na hmotné pomoci, ale především na přinášení naděje tam, kde byla nejvíce otřesena. Do postižených komunit dodávají nezávadnou pitnou vodu, výživné potravinové balíčky, hygienické potřeby a vybavení pro nouzové přespaní. Pomoc směřuje přednostně těm nejzranitelnějším – dětem, rodinám s malými dětmi a seniorům.

Jako Nehemia jsme vděční, že můžeme být součástí této služby. Díky vaší obětavosti a otevřeným srdcím jsme mohli do první linie pomoci poslat **280 000 Kč**.

Při každém předaném balíčku s jídlem nebo čistou vodou dostávají lidé ve Venezuele také jasný vzkaz: Bůh na vás nezapomněl a lidé na druhém konci světa při vás stojí. Každý váš dar proměnil chaos v konkrétní pomoc a obavy v naději.

Srdčně děkujeme všem, kteří se zapojili do sbírky a provázejí tuto službu svými modlitbami. Vaše štědrost doslova zachraňuje životy a obnovuje víru v lepší zítřek. ■

**Ze srdce
děkujeme!**

Další misijní pracovníci vyrazí
na dlouhodobou misii.

Připoj se a buď součástí Božího příběhu

Veronika a Pavel K. se stali součástí NF Nehemia před necelými deseti lety. Začínali jako krátkodobí misijní pracovníci, následně se během covidu věnovali modlitebním týmům a dnes už jsou přijati jako dlouhodobí misijní pracovníci. Připravili jsme pro vás krátký rozhovor:

Nehemia: Jak jste poznali, že vás Bůh volá k dlouhodobé misii?

Veronika: Ještě než jsem vydala Bohu život, žila jsem v Anglii a Japonsku. Vždy jsem si přála poznávat nové kultury. Když mě Bůh oslovil, abych opustila své zaměstnání, řekl mi: „Mám pro tebe víc, než si dovedeš představit.“ Co může být víc, než jít na sám konec světa a předávat Jeho lásku?

Pavel: Čtyřicet let jsem žil jako ateista, a když jsem vydal život Pánu Ježíši, bylo to na základě intenzivní četby Bible. A když jsem se potom nechal pokřtít a poté prožil křest Duchem svatým, stala se pro mě misie samozřejmou součástí mého víry.

Nehemia: Proč Vietnam?

Veronika: Já jsem na to šla (kromě modliteb) vylučovací metodou. Přemýšlela jsem nad tím, kde bych mohla být přijata a komu bych mohla posloužit. Mezi nezasaženými národy v okně 10/40 jsem viděla buď muslimy, anebo Asiaty. K Asiatům jsem vždy tíhla, proto když přišel manžel s Vietnamem, přišlo mi to jako jasná volba.

Pavel: Když jsme se na začátku roku začali intenzivně modlit za to, kde nás chce Bůh mít, měl jsem setkání s jedním drahým bratrem. Na konci našeho rozhovoru mi řekl, že mu třikrát během naší diskuse vyvstala na mysli Vietnam. Trochu mě to překvapilo. Druhý den ráno mi zavolał jiný bratr, že má nějaký problém s kotlem. Měl jsem zrovna volné dopoledne a on taky (což není běžné), a tak jsem mu mohl nejenom opravit kotel, ale zároveň jsme si povídali o tom, jak prožil tři dny ve Vietnamu, aniž by to plánoval. V tu chvíli jsem

se začal modlit: Pane, je to to místo, kde nás chceš mít? Přišel jsem s tím za Verunkou a ona mi na to řekla, že Leoš C. má nějaký kontakt právě tam. Zjistili jsme, že tím kontaktem je bratr, kterého jsme pozvali jako hlavního řečníka na misijní konferenci k nám do Brna. Když jsem ho vyzvedával ráno v hotelu a prohodil s ním pár slov o Vietnamu, okamžitě reagoval, že to je skvělé, že tam má spoustu kontaktů, a hned začal plánovat, co všechno bychom mohli společně podniknout. To bylo pro mne finální potvrzení, že jdeme správným směrem.

Nehemia: Jaké jsou vaše cíle?

Veronika: Věřím, že nás Bůh povolal šířit Jeho lásku. To je důvod, proč chceme jít do Vietnamu. Předat dobrou zprávu, že On je živý. Poté, co se naučíme jazyk a seznámíme s kulturou, rádi bychom naše zkušenosti předávali dalším. Dovedu si představit, že budeme mít v Asii centrum pro nové misijní pracovníky.

Pavel: Naplnit Boží plán pro náš život.

Nehemia: Co pro vás byla doposud největší oběť spojená s přípravami na dlouhodobou misii?

Veronika: Předání jazykové školy po více jak 20 letech. Je to jako když necháte dospělé dítě odejít. Víte, že už je čas, ale...

Pavel: Zatím žádná. Myslím, že nejtěžší chvíle nastanou až při loučení s nejbližšími a s těmi, co mám rád.

Nehemia: Za co se můžeme modlit?

Veronika: Abychom ráno vstali a uměli vietnamsky? (smích) Určitě za děti, Caleba a Trinity, aby v jejich srdci bylo stejné nadšení pro život ve Vietnamu jako v našem.

Pavel: Za vedení Duchem svatým a dostatek finančních prostředků. Oba dva jsme doposud podnikali a fundraising je pro nás nová výzva. ■

Veroniku a Pavla můžete v jejich službě podpořit na č. ú. 100113352/0300, VS 2315. ■

Misie se pro mě stala samozřejmou součástí víry.

SOS Nepál

Masivní povodeň

Miroslava Cásková

Krátce po děsivém zemětřesení ve Venezuele a přišla masivní povodeň v Nepálu. Na místě je pastor Yogendra s týmem, kterého jsme poznali osobně.

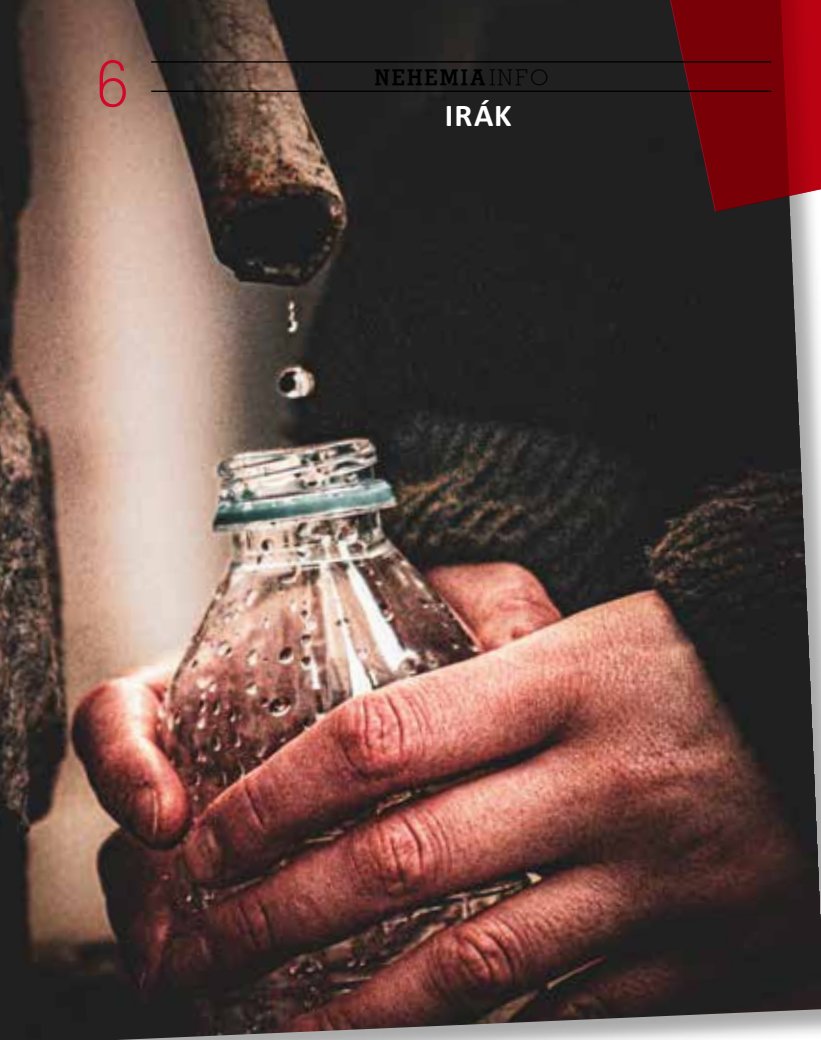
Spolu s místní komunitou a církví uspořádali sbírku a hned v první vlně přijeli lidem na pomoc. Rozdávali rodinám základní pomoc. Rýži, filtry na vodu, matrace a hrnce na vaření a základní lékařské vyšetření týmem mediků. Potřeby však daleko převyšují jejich dosavadní možnosti, a proto chceme pomoci alespoň finančně. Deset dní od vyhlášení sbírky se na účtu sešlo více než 60 tisíc korun. Jsme tedy schopni v první vlně poslat (spolu s penězi na humanitárních projektech) 120 000 Kč.

Tato pomoc však bude vyžadovat mnohem více prostředků. Jsme vděční za všechny dobrovolníky přímo na místě, kteří vyjeli do nepřístupných oblastí, kde stále hrozí sesuvy půdy, a nesjízdné rozbahněné cesty auta s humanitární pomocí nebezpečně naklánějí a hrozí uvíznutí a zneprístupnění pomoci druhým. Díky Bohu však všichni dorazili bezpečně na místo a lidé byli potěšeni zájmem a láskou druhých. ■

Pomoc pro rodiny, jejichž domovy obrovská vlna smetla pryč.

Přidáte se? Pokud byste se rádi zapojili do pomoci pro Nepál, můžete finanční podporu posílat na č. ú. 100113352/0300, VS 1015. ■

V srpnu jsme si opět připomínali děsivé útoky ISIS na desítky tisíc Jezídů.

Pár kapek vody v Kurdistánu

kem rodiny. I přesto, že ji považovali za mrtvou, její první myšlenka patřila dětem.

Ještě před útekem rodiny byl Nuřin manžel zajat ISIS a předpokládalo se, že byl popraven stejně jako tisíce dalších jezídských mužů. Nura však nikdy nepřestala doufat, že se jednoho dne vrátí, přestože tisíce Jezídů zůstávají dodnes pohřešovány.

Benjamin Wojnar

V létě 2014, v době nejteplejších dnů roku, vtrhl ISIS do jezídské vlasti Sindžár. 3. srpna 2014 zahájil ISIS útok, který donutil desítky tisíc Jezídů k útěku, aby si zachránili život. Rodiny se vydaly na horu Sindžár a několik dní putovaly nemilosrdným terénem téměř bez jídla a vody, zoufale se snažící uniknout jisté smrti.

Třetí den útěku zkolabovala mladá matka jménem Nura kvůli dehydrataci a vyčerpání. Její rodina se domnívala, že zemřela. Pokusili se ji pohřbít, ale půda byla příliš kamenitá na to, aby vykopali hrob. Ze strachu, že jim je ISIS v patách, byli nuceni pokračovat v útěku a jednoho příbuzného nechali pozadu, aby později zařídil její pochování. Děti a rodina pokračovaly dál v útěku.

Extrémní horko. Během jejich pochodu dosahovaly teploty ve stínu 46°C – pro ně však žádný stín neexistoval. O chvíli později kolem nich prošla další skupina Jezídů prochájející přes hory. Než pokračovali dál, zastavili se, aby zkontrolovali její tělo, a všimli si, že jí ještě bije srdce. Pečlivě jí podali několik kapek vody. Pomalu se probírala k vědomí.

Když otevřela oči, její první slova se netýkala jí samotné: „Kde jsou moje děti?“

Poté, co nabrala dostatek sil k chůzi, pokračovala dalších šest hodin, než se konečně setkala se svými dětmi a zby-

Všichni si mysleli, že je Nura mrtvá.

Tragédie v pozadí tohoto příběhu. Příběh Nury nebyl ojedinelý. Odhaduje se, že 1 700 až 2 000 Jezídů zemřelo žízní, hladem, vyčerpáním nebo v důsledku neléčených zranění, zatímco byli uvězněni na hoře Sindžár nebo během útoku. Mnohé z těchto obětí byly děti, které jsou obzvláště zranitelné vůči dehydrataci.

Po několika dnech začaly irácké vrtulníky dodávat omezené zásoby a evakuovat některé z lidí. Dne 7. srpna 2014 zahájily Spojené státy rozsáhlé humanitární shozy potravin a vody a začaly s leteckými údery proti ISIS. Pro mnohé však pomoc přišla příliš pozdě. Brzy poté kurdští bojovníci YPG ze Sýrie společně s bojovníky PKK prolomili obklíčení hory Sindžár ze strany ISIS a otevřeli humanitární koridor. Prostřednictvím tohoto koridoru uprchly desítky tisíc Jezídů do autonomního regionu iráckého Kurdistánu, kde se mnozí z nich nakonec usadili v uprchlických táborech. Tisíce jezídských rodin zůstávají dodnes vysídleny a nemůžou se vrátit.

Pomáhat druhým má smysl. V takových chvílích se utrpení může zdát přemáhající. Matka Tereza kdysi řekla: „Pokud nemůžeš nakrmit sto lidí, nakrm jen jednoho.“ Lidé, kteří našli Nuru, nemohli zachránit všechny na hoře Sindžár. Zbývalo jim jen málo vody pro sebe. Přesto se rozhodli se o ni podělit.

Těch pár kapek vody zachránilo Nuřin život. Zachránily také její děti před ztrátou obou rodičů. Zdánlivě malý projev soucitů změnil budoucnost celé rodiny.

Když dnes pomáháme jezidským rodinám, snadno se necháme přemoci obrovskými potřebami kolem nás. Víme, že nemůžeme pomoci všem. Nuřin příběh nám však připomíná, že i malý projev laskavosti nabídnutý ve správný okamžik může navždy změnit život.

Živá voda. Když vložíme to málo, co máme, – našich „pět chlebů a dvě ryby“ – do Ježíšových rukou, On je schopen to rozmnožit daleko nad rámec toho, čeho bychom kdy mohli dosáhnout sami. Tento princip sahá daleko za hranice fyzických potřeb. Nepřinášíme jen chléb a vodu – přinášíme živou vodu.

Ježíš řekl: „Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 4,14)

Voda, kterou dává On, se stane pramenem vody tryskající k věčnému životu. Stejně jako těch pár kapek vody přivedlo Nuru zpět z pokraje smrti, ať živá voda Kristova přináší naději, uzdravení a věčný život všem, kteří stále ještě putují pouští.

Souvislosti. Když byly Nuřiny děti menší, navštěvovaly dětské centrum Hevi, které podporujeme a financujeme ve spolupráci s místním sborem AoG v Erbilu. Nura také využila možnost absolvovat tříměsíční kurz šití v ženském centru pro traumatizované ženy, který máme vedle uprchlického tábora. Po absolvování kurzu dostala šicí stroj, aby mohla rozjet vlastní malou živnost. S Nurou jsem se setkal

**Pár kapek
všechno
změnilo.**

několikrát při distribuci potravinových balíčků nebo v zimním období při rozdávání topného paliva vdovám.

Příběh mi vyprávěl Abu Ali, který nám obvykle pomáhá při distribuci a je jedním z komunitních koordinátorů pro humanitární pomoc. Abu Ali napsal několik knih obsahujících svědectví přeživších z první ruky. Knihy jsou k dispozici také v češtině. ■

**Službu Jezidům můžete podpořit
na č. ú. 100113352/0300,
VS 1002, Wojnarovi VS 2303. ■**

Moje další misijní zkušenost.

Zdenka

Člověk může mít různé obavy z kroků do neznáma. Předem si vytváří scénáře, co se může stát, někdy jak z dobrodružného filmu. Bojí se selhání. Mám za sebou první tři měsíce mimo ČR, ještě jsem nikdy tak dlouho v zahraničí nebyla. Měla jsem obavy, jak budu v Kurdistánu počítat každý den před návratem domů. Věci se mají ale jinak, protože Pán se o to stará. Čas mi tu utíká až moc rychle, protože jsem v Boží náruči – a znovu se přesvědčuji, že to, kde je nejvíc „doma“, je Boží náruč, ať to je kdekoli na světě.

Momentálně se nejvíce soustředím na pomoc s domácí školou (v rodině Wojnarových), což mě hodně baví a děti se snaží. Pokouším se učit místní jazyk, tam je to se zábavou o něco horší, ale každý malý pokrok potěší :-).

Jak prožívám čas v iráckém Kurdistánu?

Pravidelně také jezdívám do jezidského uprchlického tábora učit děti angličtinu. Naposledy jsme se s dětmi v táboře učili písničku „Bůh dobrý je“ v kurdštině a angličtině, nečekala jsem, že děti budou tak nadšené z pár akordů na kytaru a že budou tak usilovně zpívat. Jejich nadšení do písničky i do plnění jiných úkolů, které ode mě dostanou, je velkou odměnou. Hluboký dojem ve mně také nechávají dvě návštěvy u vážně nemocné jezidské ženy, za jejíž uzdravení se modlíme, pravidelná ranní modlitební setkání našeho týmu, bohatá místní historie tolik propojená s Biblií i ta kurdská národní hrdost.

Přede mnou jsou další tři měsíce, kdy jsem plná očekávání, jak ke mně Pán bude mluvit ohledně mých dalších kroků do budoucna. Zároveň to budou další měsíce, kdy můžu mít tu výsadu se různými způsoby podílet na rozvoji Božího království v této zemi mezi těmito Bohem milovanými lidmi. ■

Od divočiny k zelené naději

Ayantu/M. Cásková

Milí přátelé a dárci, rádi bychom se s vámi podělili o radostný příběh z etiopského městečka Jimma - Becho Bore, kde se díky vaší podpoře dějí úžasné věci. V místním bezpečném a oploceném centru byla dlouhou dobu jen nevyužitá travnatá plocha. Zde našly útočiště rodiny s dětmi, které díky podpoře z Nehemie mohou studovat, a zde také většina z nich chodí do nedělní školy. Součástí celého projektu je však také vedení rodin k soběstačnosti a finanční gramotnosti skrze praktickou pomoc – aby nezůstávalo jen u pasivního přijímání darů, ale aby se lidé naučili vlastní práci vykročit z chudoby.

Díky podpoře z Nehemie a místní organizace EGCRD dostaly rodiny k dispozici již zmíněnou travnatou plochu, kde po obdělání půdy mohly zasadit darovaná semínka či sazenice zeleniny. Společně se učily, jak správně připravit záhony, jak je zavlažovat a jak o plodiny pečovat. Výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Během několika týdnů tvrdé práce vznikly na pozemku úrodné záhony. Každá rodina si z první sklizně odnesla domů zhruba 5 až 6 kilogramů čerstvé zeleniny, což zásadním způsobem obohatilo jejich jídelníček.

Největší úspěch zažívá podnikatelská skupina s názvem Tiliktesfa, což v amharštině znamená „Velká naděje“. Tvoří ji 17 žen a tři muži - rodinní příslušníci dětí, které jsou součástí projektu vzdělávání. Mnozí z nich žijí v pronajatých obydlích, v chudobě a bez jakéhokoliv vlastního kousku půdy. Společná práce v bezpečném prostředí pro ně

Někdy stačí málo,
aby se rodiny odrazily
od pomyslného dna
chudoby.

znamená mnohem více než jen úrodu – získávají ztracenou sebedůvěru a chuť pracovat v týmu.

Jedna maminka, paní Asnakech Gash, k tomu s vděčností říká: „Než jsem vstoupila do skupiny Tiliktesfa, neměla jsem kde pěstovat zeleninu – žiji v pronajatém domě bez pozemku. Možnost pěstovat zeleninu přímo ve vašem areálu pro mne byla obrovskou výsadou. Společná práce mě naučila, že i my můžeme být produktivní a že dokážeme vlastní silou změnit svůj život.“

A co je nejkrásnější – tento příklad začal rychle inspirovat i ostatní! Do pěstování se postupně zapojily další tři podnikatelské skupiny v okolí (Mentesenot, Yenegew Tesfa a Bikiltu). Dnes už i jejich členové sklízí vlastní brambory, batáty, zelenou cibulku či rajčata a přinášejí domů čerstvou zeleninu pro své děti. Z jednoho travnatého dvorce tak vyrostl model soběstačnosti pro celou komunitu.

Do budoucna plánujeme tyto rodiny dále podporovat v zavádění úsporného zavlažování a pomáhat jim zakládat malé záhonky i přímo u jejich domovů.

Srdečně vám děkujeme, že v tom stojíte s námi. Vaše podpora dává těmto rodinám nejen vzdělání pro děti a jídlo na stůl, ale především naději a důstojnost, že dokážou vlastníma rukama vybudovat lepší budoucnost. ■

Děti a jejich rodiny můžete podpořit pravidelně nebo jednorázově na č. ú. 100113352/0300, VS 1204. ■

Pracovitost, která inspirovala druhé.

Zkus udělat první krok
a vyjet' s námi na
krátkodobý výjezd.

Misijní příležitosti

Milí přátelé,

rádi bychom vás informovali o misijních příležitostech
v nadcházejícím podzimu.

Misijní víkend - Dveře do misie - 10. 10. v České Třebové. Misijní organizace v ČR pořádají každoročně misijní konferenci ve snaze motivovat, informovat a povzbudit k tomu, abychom se aktivně zapojili do misijního dění.

Krátkodobé misijní výjezdy. Pokud je ti misie blízka a nemáš zatím žádné zkušenosti, pojed' s námi na krátkodobý misijní výjezd a zkus misii a atmosféru země přímo na místě. Zcela jinak se pak modlíme za ty, kteří stále přebývají v krajinách stínů smrti a s větším zanícením podporujeme ty, kteří vyjdou na dlouhodobou misii. Na výběr je Izrael, Chorvatsko, Jordánsko, Střední Asie, Thajsko. Veškeré informace na nehemia.cz/kratkodobevyjezdy.

Bezpečnostní kurz. Chystáš se na misii, ale nechceš nic podcenit nebo nevíš jak na to? Nabízíme interaktivní bezpečnostní kurz, ve kterém spolu projdeme praktickou přípravu, jak např. zvládat stresové situace či jak moudře komunikovat. Bezpečnost v některých zemích je obzvláště důležitá a my spolu s vámi chceme předejít nepříjemným situacím. Jedná se o třídní kurz. Termín od 11. 3. - 13. 3. 2027 v Havířově. **Zvýhodněná cena** je 2.100 Kč do 20. 2. 2027. Od 21. 2. 2027 bude cena 2.800 Kč. ■

Pokud máš zájem, prosím, kontaktuj Veroniku na podpora@nehemia.cz. ■

DVEŘE DO MISIE

10. 10. 2026
10:00 - 18:00

MISIJNÍ VÍKEND 2026
CB ČESKÁ TŘEBOVÁ, TYKAČOVA 1183
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Roční misijní kurz na ETS v Praze

Ať už plánuješ vyjet na misii, nebo chceš lépe rozumět a podporovat misionáře, tento kurz ti dá solidní základ.

Kurz je navržen tak, aby sloužil jak budoucím misionářům, tak i těm, kdo chtějí misii lépe porozumět a modlitebně i finančně podporovat.

Kurz bude probíhat jednou měsíčně v sobotu, od října 2026 do května 2027, z toho šestkrát prezenčně na Evangelikálním teologickém semináři v Praze a čtyřikrát online. Účastníci si odnesou nejen hodnotné informace, ale i praktické dovednosti. Studenti obdrží certifikát o dokončení a možnost uznání kreditů v rámci studia na ETS.

Vyučující:

Mgr. et Mgr. Jiří Bukovský, PhD
Mgr. David Symon, PhD

Kurzovné: 7000 Kč ■

ZAHRA NIČNÍ MISIE

roční kurz - na ETS od září

Kurz je určen zájemcům o misii, kteří:

- připravují se na krátkodobou nebo dlouhodobou misii
- zajímají se o misii a chtějí ji lépe porozumět
- mají na srdci podporu misie a misionářů

Kurz se věnuje:

- biblickým základům a dějinám misie
- osobě misionáře, způsobům a typům misijní práce
- praktickým otázkám přípravy, podpory a návratu
- porozumění odlišné kultuře a životu v ní
- předávání zkušeností českých misionářů

Kurz vedou:

- učitelé ETS, kteří mají sami praktickou zkušenost s misii
- Mgr. David Symon, Ph.D.
- Mgr. et Mgr. Jiří Bukovský, Ph.D.
- Ing. Rostislav Staněk, M. A., Di.S.

Obsah kurzu:

- Biblické základy misie
- Dějiny misie
- Kulturní antropologie
- Misiologie
- Setkání s českými misionáři
- Příprava vlastního misijního projektu

Kurz obsahuje:

- 6 setkání v Praze na ETS
- 4 setkání online
- vždy v sobotu

Cena kurzu: 7 000,-

Pro více informací
a přihlášení naskenujte
QR kód nebo čtěte
na našem webu:
www.ETSPraha.cz

Ze sirotčince k tisícům proměněných životů

Pastor Moti

Moje cesta k víře začala v pěti letech v západní Etiopii, když mi zemřel otec. Matka mě tehdy světila do sirotčince luterské církve Mekane Yesus. Tam jsem vychodil základní i střední školu a následně vystudoval teologický seminář. Toužil jsem se vrátit a sloužit v církvi, která mě vychovala. Dveře však zůstaly zavřené.

V modlitbách jsem se ptal: „Pane, Ty jsi mě vychoval a naučil všemu, co znám. Teď jsem připraven sloužit, ale nikde pro mě není místo. Kam mám jít?“ Bůh mi odpovídal skrze prorocké sny. V jednom z nich jsem stál ve velké hale plné tisíců muslimů. Když jsem nad nimi v duchu vykřikl jméno Ježíš, otočili se ke mně a volali: „Dej nám lék!“ Poté jsem uviděl děsivý výjev – tisíce mrtvých těl. Pán mi řekl: „Zde je tvé místo. Tvá služba bude mezi těmito lidmi. Od počátku islámu zabíjejí jeden druhého, ale skrze tvou službu budou proměněni ze smrti do života.“

Průlom v srdci Etiopie. V roce 2006 Bůh otevřel dveře a založili jsme organizaci Ten Forty Ministry. Začali jsme působit v převážně muslimských oblastech Etiopie. Bůh se přiznal k naší práci. Každé tři měsíce jsme připravovali 150 až 170 nových věřících ke křtu. Abychom tyto lidi dokázali vést, založili jsme Misionářskou školu. Zde vychováváme studenty, které pak vysíláme zpět do většinově muslimských komunit.

Jednoho dne mě náš absolvent naléhavě zavolal na pomoc do západní Wollegy. Místní imámové a šejkové ho zavalili otázkami, na které nedokázal odpovědět. Přijel jsem s bratrem Yusufem, bývalým muslimem. Náboženští vůdci nás čekali s hromadou knih. Otevřeli jsme Korán a přečetli jim pasáž ze súry Aal-Imran (3:45), kde se o Ježíši (Ísá) píše jako o Božím Slovu a Mesiáši. Mezi šejky vypukla vášnivá diskuse. Někteří chtěli radikálně zakročit, ale Bůh nás zázračně ochránil a mnozí z přítomných nakonec navázali kontakt s místními křesťany.

Příběh etiopského
misijního pracovníka,
který nyní stojí
v čele Ten Forty
Ministries.

Noční nebezpečí. Nezapomenutelný zážitek mám z nočního křtu osmnáctičlenné rodiny bývalého šejka. Kvůli hrozbě ze strany radikálů musel křest proběhnout v noci u řeky, hodinu cesty hluboko v lese. Když jsme rodinu pokřtili, dozvěděli jsme se, že na zpáteční cestě na nás čeká ozbrojená skupina radikálů s noži, kopími a luky. Když jsme se k nim přiblížili na 500 metrů, křičeli: „Už neutečete! Toto bude váš hrob!“

Zázrak na cestě. Kolega vedle mě se začal hlasitě modlit a zpívat chvály. Ze mne v tu chvíli opadl veškerý strach.

Když jsme došli přímo k ozbrojencům, stalo se něco nepochopitelného: lidé, kteří ještě před malou chvílí řvali a vyhrožovali nám smrtí, zcela ztichli. Zčistajasna odstoupili na okraje cesty a udělali nám uprostřed volný průchod. Prošli jsme kolem nich bez jediného zranění či slova. Bůh nás v tu noc zachránil, protože věděl, že naše práce teprve začíná.

Bůh koná i dnes. Od roku 2006 do dnešního dne uvěřilo skrze naši službu více než 26 000 muslimů. Z mnoha z nich jsou dnes vedoucí sborů a kazatelé. V současnosti v naší organizaci působí více než 70 misionářů a naše misijní škola každoročně vycvičí až 50 nových pracovníků.

Děkuji všem, kteří nás podporují modlitbami i finančně. Bůh mě vzal z chudého sirotčince a učinil si ze mne nástroj pro proměnu tisíců životů. Jemu patří veškerá sláva!

Práci etiopských evangelistů můžete podpořit na č. ú. 100113352/0300, VS 1120. Měsíční podpora vychází na 3250 Kč. V současné době přispíváme na plat 18 evangelistů. ■

Jak se daří rodinám
podporovaných
dětí v Etiopii?

Změnilo nám to život Jimma

Ayantu/M. Cásková

Děkujeme, že pomáháte a přinášíte změnu do lidských životů. Zde je jeden příběh za všechny...

Jmenuji se Birtukan a jsem maminkou osmileté Dibory. Když byla dcera zapsána do projektu Nehemia, byly jí čtyři roky a chodila do školky. Tehdy jsem byla bez práce a manželův plat hlídače nestačil na pokrytí základních potřeb. Ocitli jsme se v hluboké chudobě a báli se, jak uживíme dceru a naše další tři děti.

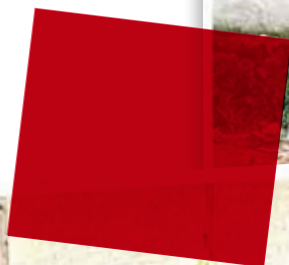
Zapojení do projektu nám však od základu změnilo život. Dibora má dnes osm let a poctivě chodí do 2. třídy. Učení jí jde výborně a sní o tom, že se jednou stane pilotkou. Projekt jí zajišťuje školní pomůcky, úhradu školného, jídlo, oblečení i hygienické potřeby. Pravidelně se navíc účastní volnočasových programů, které skvěle rozvíjejí její schopnosti.

Projekt ale nepomáhá jen Diboře – dal šanci na lepší budoucnost celé naší rodině.

Podnikatelské skupinky a kurzy: Díky školením jsme získali nové vědomosti a dvakrát jsme využili mikropůjčku na rozjezd drobného podnikání.

Od dvou koz k celému stádu: Z Nehemie jsme získali dvě kozy. Přestože jedna uhynula, nevzdali jsme se, druhou výhodně prodali, přidali úspory a koupili tři mladé. Dnes máme šest koz, z nichž čtyři čekají kůzlata, a stádo se brzy rozroste na více než desítku kusů. Chov koz se stal naším hlavním zdrojem příjmů.

Dibora při
vstupu do projektu
a současnost.

Pěstování na dvorku: Z darovaných semen pěstujeme u domu rajčata a mangold pro vlastní potřebu.

Zpočátku jsme zeleninu také prodávali, ale nyní nám část pozemku zabrala státní výstavba infrastruktury.

**Dnes máme
šest koz a
čtyři jsou
březi.**

Dnes se dokážeme o děti postarat bez strachu z hlady. Podpora z projektu Nehemia nám nezvýšila jen příjmy, ale navrátila nám sebedůvěru, soběstačnost a naději. „Tato podpora proměnila naši obživu. Dala nám nové příjmy i naději do budoucna,“ vzkazujeme s hlubokou vděčností všem dárcům a partnerům. ■

**Vzdělávání dětí můžete podpořit na
č. ú. 100113352/0300, Jimma VS 1204 (Jimma)
jakoukoliv částkou nebo pravidelně 500 Kč,
což jsou měsíční náklady na vzdělávání jednoho
dítěte. Můžete si vybrat i konkrétní dítě na
našich stránkách nehemia.cz. A pokud chcete
přispět na kozu (1500 Kč) - VS 1007. ■**

Volné děti Etiopie

Přidáte se?

Představte si, že i malý dar dokáže od základu změnit lidský osud. V etiopské vesnici Kore jsme vybrali 50 dětí z nejchudších poměrů, které sní o budoucnosti, ale bez naší pomoci nedosáhnou ani na lavici v mateřské či základní škole. Náš projekt jim otvírá dveře ke vzdělání, ale jde ještě dál – jejich rodiče učíme finanční gramotnosti a každé rodině darujeme kozu jako živý

základ pro jejich vlastní podnikání. Když se koza rozmnoží, rodina získá stabilní zdroj obživy, naučí se s financemi hospodařit a postaví se na vlastní nohy. Pomáháme lidem ne z milodarů, ale z plodů vlastní práce – darujeme jim soběstačnost, která promění celou komunitu.

Vaše finanční pomoc nenasytí rodiny jen na jeden den, ale dá jim nástroje, vzdělání a sílu změnit svůj osud vlastníma rukama. Přidáte se? **Volné děti najdete na nehemia.cz ■**

Čas jít dál

Sbohem, Thajsko?

Manželé "K"

Naše služba v Thajsku končí. Po necelém pětiletém období se vracíme do Česka. Osobně to vnímáme jen jako přemístění z jednoho misijního pole do jiného. Neodcházíme totiž ze služby. Neodcházíme z církve a nechceme ani vypadnout z misijní činnosti. Naším novým úkolem bude postarat se o sbor v Plzni. Postupně bych se měl zaučovat v této nové roli. Plzeňský sbor si klade za úkol podporovat zakládání nových sborů a skupinek v západních Čechách. Je to ale také místo, kde se velice podporuje šíření evangelia a budování učedníků ze všech národů. A tak se těším. Samozřejmě to bude nová velká výzva a vnímám i obrovský respekt a tíhu toho, co nás čeká. Do Thajska jsme před lety přijeli jen ve dvou, se dvěma kufry. Teď stěhujeme čtyřčlennou rodinu přes půl světa. Hodně jsme si navykli na thajský způsob života a teď se budeme muset zase adaptovat na ten český. Přibude nám zodpovědnost i práce. Také chceme zůstat i stále nějak propojeni se zahraniční misíí. Já plánuji i pokračování v teologickém studiu a Adri by si zase ráda v budoucnu, po mateřské, našla práci propojenou s misíí. Třeba v podpůrném týmu nějaké misijní organizace. Věříme, že v nové etapě života a služby využijeme mnohé naše dosavadní zkušenosti.

Práce naším odchodem ani zdaleka nekončí. Ostatní členové týmu zůstávají a normálně pokračují dál. V brzké době se k nim přidají zase noví kolegové, kteří doplní jejich řady po našem odchodu, protože náš odchod není rozhodnutím ze dne na den, ale poměrně dlouho

Po pěti letech působení
v Thajsku se celá rodina
vrací zpět.

**Naším
úkolem
bylo
budovat
mosty.**

předem plánovaný. Často jsme se modlili za lidi, které tu necháme, i za pokračování práce, kterou jsme tu dělali. Naprostá většina modliteb je už nyní vyslyšená a z toho mám obrovskou radost. Vidíme v tom Boží jednání a svým způsobem i potvrzení správného směru. Například už několik dětí na jedné ze státních škol, kde učíme, navštěvují místní sbor. Ne ten náš, ale jiný, který se na této službě také podílí s námi, a tak tato služba bude pokračovat i nadále. Naš místní sbor se pomalu rozrůstá a vidíme více lidí ochotných i nějak přiložit ruku k dílu. S Adri jsme se nikdy neviděli jako nepostradatelní nebo tak něco. Vždy jsme vnímali, že naší úlohou tady je spíše budovat mosty mezi nevěřícími lidmi a místní církví. A to se myslím povedlo a bude to fungovat i dál. Vidíme, že tým v Ayutthaya bude i nadále pokračovat a fungovat docela dobře. Osobně se modlím, aby po našem odchodu byl celý tým ještě více požehnaný a požeňán druhým.

Bolestný, ale nadějný odchod. Pociťuju tak obrovskou úlevu, protože odejít a nevědět, jak věci budou nebo nebudou pokračovat, nechávat rozdělanou práci, nebo dokonce odchodem ublížit té službě tady, to bychom nechtěli, a kdyby to tak bylo, ani bychom k odchodu nesvolili. Ale ze všech směrů vnímáme, že je čas jít dál. Na druhou stranu, ten odchod přeci jen bolí a nějaký čas bude. ■

Svědectví
z chorvatského
Daruvaru.

Když dáváme přednost lidem před prací

Danka Bednářová

Krásný den z Chorvatska! Tyto řádky píši s vděčností přímo z dovolené, kterou trávím – jak jinak – opět v Chorvatsku. Ráda bych se s vámi podělila o to, co Pán Bůh v uplynulých týdnech v naší misijní službě v Daruvaru a okolí konal.

Korálky, které boří hradby a spojují lidi.

Minule jsem se zmiňovala o přípravě tvoření z korálků na podporu Ligy proti rakovině. Nakoupila jsem spoustu materiálu a další komponenty jsme dostali darem.

Obrovským požehnáním pro nás byl také bratr Karmelo s manželkou Ivon. Přistěhovali se z Mostaru, kde sloužili na misií třicet let. Karmelo se výrobou bižuterie v době jugoslávské války dokonce nějakou chvíli živil. Pán se tak postaral v pravý čas a poslal nám do týmu odbornou pomoc.

Celá akce měla obrovský úspěch. Společně jsme vytvořili přes 140 setů, náramků i náušnic a vybrala se i finanční hotovost. Korálkování jsme pak opakovali ještě v baptistické církvi v Golubinjaku. Tvoření bylo skvělé, ale tím nejdůležitějším byl společný čas.

Akce však vyvolala i nečekaný rozruch. Vedoucí Ligy proti rakovině sdílela pozvánku na Facebooku a okamžitě byla slovně napadena komentáři, proč se schází se „sektáři“, jak nás (letniční církev) někteří nazývají. My sami jsme církev neobhajovali a do diskuse se nezapojovali. Zato se za nás postavilo mnoho žen. Paradoxně nám tak udělaly skvělou reklamu po celém městě a okolí.

I když celý týden a zvláště v sobotu silně přšelo, sešlo se nás pětadvacet. To byla úžasná příležitost navázat na proběhlou internetovou diskusi a tak i sdílet celé evangelium a vysvětlit i rozdíly mezi naší katolickou církví. Mám velkou radost, že i skrze takové situace můžeme šířit dobrou zprávu a modlit se za lidi.

Čas darovaný člověku je Božím darem

Před mým odjezdem do České republiky bylo vše trochu hektické a práce se hromadila. V sobotu jsem měla v plánu jít na trh, dodělat marmelády, uklidit, napéct koláče na neděli a zabalit si věci na pondělní cestu. V tom mi ale zavolala jedna babička z vedlejší vesnice, kterou občas navštěvuji. Vnímala jsem, že za ní mám jet. Nechala jsem práci prací a vyrazila.

Na místě jsem pochopila, že mě tam Pán poslal nejen kvůli ní, ale i pro mé vlastní povzbuzení. Během naší společné modlitby přišla její dcera, která je katolička. Nabídla jsem jí, zda se nechce přidat. Trochu váhala, ale pak se začala modlit a děkovat za svou maminku. V modlitbě řekla: „Děkuji Ti, Bože, že jsi poslal tuto paní jako lék pro moji maminku.“

V tu chvíli jsem věděla, že skrze ni promluvil sám Pán. Před naším stěhováním do Chorvatska nám Bůh dal slovo, že budeme přinášet uzdravení národu. Měla jsem obrovskou radost, že jsem v tom shonu dala přednost člověku před povinnostmi. Věnovat čas lidem je klíčové. Někdy se mi sice lidsky nechce, obzvláště když je to s některými náročnější, ale radost po těchto setkáních je nepopsatelná. Když slyšíte slova: „Beriško moje, já mám jenom tebe, kdo za mnou přijde,“ nemůžete to odmítnout. Uvědomíte si, že náš čas nepatří nám, ale je to Boží dar, který máme sdílet.

Vyrobili jsme přes 140 kusů šperků.

Prosba o modlitby - setkání a výzvy. Mám zde v okolí jednu Češku, která je pro mě trochu tvrdším oříškem. Je to žena, která komunikuje s „anděly“ a uzdravuje podle jejich pokynů. Občas spolu zajdeme na kávu a nyní plánujeme další setkání. Chci vás moc poprosit o modlitby za ni, aby se na ní oslavil Pán a dotkl se jejího srdce.

Vzácné návštěvy a pohled dopředu. Na přelomu června a července jsem navštívila Česko, potkala mnoho přátel a navštívila i své syny. Byla to skvělá příležitost mluvit o naší práci v Chorvatsku a možnostech další spolupráce. Po návratu do Daruvaru mě navštívili drazí přátelé Jirka a Dáša Pospíšilovi z Bučovic. Měli jsme společnou bohoslužbu s názvem „Jak přežít s idiotem a sám se jím nestat“, což v místních kruzích vyvolalo velké ohlasy. Velkou radost mi udělalo také překvapení v podobě návštěvy Leoše a Miri Cáskových a setkání s drahou sestrou Jančou z Česka, která pracuje v Záhřebu jako dobrovolnice v Domě naděje. I když jsme letos neplánovali klasické misijní výjezdy, Pán se o návštěvy a společenství dokonale postaral.

Na podzim se už moc těším na další služebníky. V plánu je další tvořivá dílna, tentokrát pro lidi s mentálním postižením, a také se k nám chystá pracovní tým z havířovského sboru. Moc vám všem děkuji za vaši podporu a modlitby! ■

Službu Danky B. můžete podpořit na č. ú. 100113352/0300, VS 2101. ■

Hledání Solařů

Miri

S týmem z České republiky jsme už více jak půl roku v naší nové zemi Nourallah (krycí jméno pro jednu muslimskou saharskou zemi). V naší čtvrti víc a víc poznáváme sousedy. Jsou to rodiny ze dvou převažujících místních kmenů. Učíme se s nimi jejich jazyk, budujeme přátelství. Mám z toho velkou radost. Skrže to si uvědomuji, jak mi Bůh plní moje přání. Přála jsem si, aby naše "práce" tady byla o normálním životě – setkávání sousedek, setkávání se s lidmi v butiku, vzájemné vypořádání si (půjčování si nabíječky na mobil, ledničky...), pozvání na oběd... Pořád jsem ale Bohu v modlitbě připomínala moji touhu, že bych se chtěla taky seznámit s nějakou solařskou rodinkou, není to totiž tak snadné. Slovem Solaři přezdíváme národ, ke kterému jsme poslechli Boží zavolání. Chceme mezi nimi šířit Dobrou zprávu, aby Boží království rostlo i v jejich národě.

Jak se říká, když nemůže Mohamed k hoře, tak přijde hora k Mohamedovi. Neboli pro Boha není nic nemožné.

Setkání se Solaři. Potřebovaly jsme si s Dádou dát vyčistit koberec. Tak nějak všeobecně je známo, že tuto práci zde často dělají Solaři. Ale když to trvalo pár týdnů, než jsme se k tomu dostaly někoho najít, tak mi tato informace nějak vypadla z hlavy. Naše majitelka domu nám doporučila jednoho pána M., o kterém říkala, že čistí koberce hodně dobře. Tím, že tady nevedou moc adresy, tak nám řekla větu, kterou se máme zeptat lidí na dané křižovatce s tím, že lidi nás pak už k M. navedou. A ono to opravdu zafungovalo. V butiku, i když jsem řekla větu, které jsem z půlky nerozuměla, hned věděli, o kom mluvím, a ukázali mi dům tohoto muže. M. zrovna seděl před domem, a tak jsme se domluvili, že další den v deset pro něho znova přijdu a on pak půjde se mnou a koberec u nás vyzvedne. Když jsem k nim ráno přišla, tak mi otevřela jeho dcera a pozvala mě k nim na dvorek s tím, že tatka není doma, ale že na něho můžu u nich počkat. Ráda jsem toto pozvání

Hledáme povolané muže
do českého týmu.

přijala a posadila se k její mamce a sourozencům na koberec. A jak tak sedíme a já se snažím říct pár vět v místním dialektu, najednou mi říkají, že jsou Solaři. Cože? Jako fakt? Já sedím na koberci se Solaři? V duchu jsem se začala totálně radovat a vypadala jsem asi podezřele nadšeně. Ale vůbec mi to nevadilo. Řekla jsem, jak jsem nejlépe uměla, že mám moc ráda Solaře, že jsem už potkala některé v předchozí zemi a že se mi líbí jejich hudba. Oni byli myslím mile překvapeni, a tak jsme se spolu radovali. Pak už přišel jejich tatka a já se s ním vydala k nám pro koberec. Po cestě mi M. vyprávěl, že jsou tady od roku 2006, že se taky museli naučit místní jazyk a naučit se tady žít. V jejich rodné zemi je to teď hodně nebezpečné, dějí se tam špatné věci a nemůžou se tam vrátit.

Boží cesty. Jsem pořád v úžasu z toho, že Pán Bůh mi dal takový dárek a zavedl mě přímo k Solařům domů. Bydlí jen 1 km od nás.

S holkami z našeho týmu jsme je už párkrát navštívily. Sami se museli naučit místní jazyk, takže nás dobře chápou v naší snaze. Trochu nám povyprávěli jejich příběh o tom, jak se jim tady žije. Došlo i na solařskou hudbu. Jsme vděční za každého Solaře, kterého nám Pán Bůh pošle do cesty.

Jo a abych nezapomněla... Koberec máme pěkně čistý. ■

Tým Sahara můžete podpořit na č. ú. 100113352/0300, MB - VS 2203. Miri - VS 2204, Dáda - VS 2205. ■

Špína, smrad a velké pohostinství

Modlitební
výjezd do severní Indie.

Tým Indie

Jako sedmičlenný tým jsme se vydali na dva týdny do severní Indie. Na doporučení dlouhodobých pracovníků jsme jeli do města, kde žije nezasažená komunita muslimů, připravit modlitbami „naše“ město pro dlouhodobou práci.

Nešli jsme sami. Rovnou odpovím na otázku „Proč tam jedete, když se můžete modlit doma?“ Také jsme si ji několikrát položili. Na místě jsme ale najednou lépe viděli a chápali problémy našeho města. Měli jsme plno konkrétních potřeb, za které jsme se mohli přimlouvat, a hlavně Ježíš byl mezi námi, a tím - věřím - zářil jako světlo lidem kolem nás. Celou dobu ve městě jsme silně prožívali zaslíbení písně Bude světlo a vyhlášovali, že tam, kde je teď tma, bude světlo! Nešli jsme sami, ale nesli jsme na místo požehnání a přímluvy desítek lidí, kteří se v Česku modlí.

Indie a Islám? „Naše“ město je významné pro celou muslimskou komunitu v Indii. Je ale plné bídy, špíny a špatných

rodinných vztahů, brzkých manželství a brzkých rozvodů. Jsem ráda, že jsme se mohli s několika lidmi spřátelit a modlit se za ně. Mám ale pocit, že po našem odjezdu jsme je tam ponechali samotné. Nemají ve své komunitě pravděpodobně žádné věřící. Jedna pohostinná žena srdceryvně plakala, když jsme se s ní museli rozloučit.

Vzpomněla jsem si u toho, jak nám na Kairoso ukazovali, jak málo pracovníků je v nezasažených komunitách, přestože tam je potřeba největší. (A tímto Kairos moc doporučuji.) Jak bolestivé je, když někteří lidé nikdy neslyšeli o Ježíši a nemají třeba ani od koho slyšet? Modleme se, ať Pán žně pošle brzy dlouhodobé dělníky na svoji žně do „našeho“ města. ■

**Nejcennější
je, že jste tu
pro nás.**

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):

Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060

(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)

ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

1000 HUMANITÁRNÍ PROJEKTY

- 1001 Fond náhlé pomoci
- 1002 Irák - pomoc Jezídům
- 1003 Lékařská pomoc dětem
- 1004 Perské Bible - Írán
- 1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
- 1009 Ukrajina - pomoc pro Ukrajinu
- 1010 Pomoc uprchlíkům Řecko
- 1011 Pomoc pro Afghánistán
- 1015 SOS Nepál
- 1101 Kavkaz - kráva do každé rodiny
- 1120 Ukrajina - dětské domovy
- 1203 Děti Tanzanie - Masajové
- 1204 Děti Etiopie - Jimma
- 1205 Děti Etiopie - Kelo
- 1206 Etiopie Bongo
- 1207 Děti Etiopie - Kore
- 1301 Severní Korea - pekárna
- 1303 Čína - humanitární pracovníci

2000 MISSIONÁŘI

- 2101 Chorvatsko - D. Bednářová
- 2103 České ruce pro Izrael
- 2201 Tanzanie - Zuzka

- 2202 Čad - Katka
- 2203 Sahara M+B
- 2204 Sahara Miri
- 2205 Sahara Dáda
- 2206 Keňa - Jirka a Lída
- 2209 Keňa - Hanka
- 2302 Bohunka - misie mezi persky mluvícími
- 2303 Wojnarovi
- 2306 Ivana - Střední Asie
- 2308 5M - arabský poloostrov
- 2309 Manželé "K" - Asie
- 2314 Neti - J. Asie
- 2315 Veronika a Pavel
- 2501 Thomas a Marcela Hemphilovi

3000 PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI

- 3200 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
- 3301 Izrael - obnova lesů na Karmelu

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

5000 PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ

- 5101 Ukrajina - pastor Pavel Golub
- 5102 Ukrajina - podpora romských pastorů
- 5103 Ukrajina - pastor Konstantin Melnik

Sponzor:

RENOMIA QUANTUM
NETWORK SOLIDUM
WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

- 5104 Ukrajina - Doněcká oblast
- 5105 Bosna - Sergej
- 5201 Etiopie - evangelisté TFM
- 5203 Etiopie - Bible
- 5205 Angola - Bible
- 5206 Pronásledování v Nigérii
- 5301 Čína - Bible pro Čínu
- 5302 Jakutsko - Ilja a Aňa

6000 SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.

- 6004 Neurčené dary
- 6410 Mzdy a dotace na mzdy

8000 SERVISNÍ PODPORA MISIE

- 8004 Vzdělávací kurzy Kairos a akce
- 8201 Časopis Nehemia INFO

**Redaktor
Korektury
Adresa redakce**

**Telefon
E-mail
Web
Facebook
Registr. číslo:**

Miroslava Cášková
Břetislav Dršťák
Nehemia Info
Selská 29, 736 01 Havířov
703 438 026
office@nehemia.cz
www.nehemia.cz
facebook.com/NehemiaCZ
MK-ČR E 14261

Během léta jsme prostřednictvím vašich darů podpořili tři dětské tábory na Ukrajině!

Tábor pro ukrajinské děti

Michail Balko

Se srdcem plným vděčnosti vám chceme upřímně poděkovat za vaši podporu a za to, že jste pomohli uskutečnit náš křesťanský dětský tábor!

Tábor spojil 150 účastníků na šest dní a bylo pro nás obrovským požehnáním vidět, jak nádherně Bůh jednal v životech těchto dětí.

Milující společenství. Pro mnohé z nich to bylo vůbec poprvé, co se takového tábora zúčastnily. Pro další to byla největší a nejvýznamnější událost celého roku, na kterou se velmi dlouho těšily. Po celou dobu tábora jsme připravovali různorodé aktivity, aby si děti mohly tyto dny užít v milujícím společenství a zakusit Boží přítomnost.

Každý den začínal společným buditkem a ranní rozcvičkou, po které následovala snídaně, čas chval a společenství, skupinkové diskuse a tvořivé dílny. Po obědě si děti užívaly týmové hry a různé společné aktivity. Po večeři jsme měli večerní bohoslužbu a po ní následovaly večerní programy, hry a radostné společné chvíle.

Nová perspektiva. Během těchto šesti dnů měly děti příležitost navázat nová přátelství, zažít společenství, naučit se nové věci a především objevovat Boží lásku.

Největším požehnáním pro nás bylo vidět, jak se děti modlí a chválí Boha a být svědky toho, jak se Boží přítomnost dotýká jejich srdcí. Bylo hluboce dojemné sledovat děti, jak

stojí před Bohem se slzami v očích, protože zakoušely Jeho lásku a přítomnost.

Věříme, že to nebyly jen pouhé krásné okamžiky, ale že Bůh vykonal v srdcích mnoha dětí trvalé dílo. Zasal do jejich životů semínka a my se modlíme, aby tato semínka v nadcházejících letech dále rostla a nesla ovoce.

A právě proto vám chceme ze srdce poděkovat za to, že stojíte při nás. Bez vaší podpory by tento tábor nemohl proběhnout v takové podobě. Díky vaší pomoci mělo 150 dětí možnost strávit šest dní v bezpečném, milujícím společenství a zažít Boží přítomnost.

Děkujeme, že jste součástí této služby! Věříme, že to, co jsme pro tyto děti společně udělali, má věčnou hodnotu. Nechť vám Bůh bohatě žehná za vaši lásku, podporu a štědrost, díky nimž jste pomohli tento nádherný tábor uskutečnit! ■

Během posledních tří měsíců jsme poslali 20 000 Kč na pořízení školního vybavení v Maryanivce, 60 000 Kč na dětské tábory, 53 000 Kč na rehabilitační centrum pro vojáky a 16 000 Kč na krycí síť. Pomoc pro Ukrajinu můžete dále posílat na č. ú. 100113352/0300, VS 1009. ■

